

7.1. Het eerste Kunstgrasveld.

Veel mensen vragen zich nog steeds af waar kunstgrasvelden nou eigenlijk voor nodig zijn. Ze missen de spanning of de telefoon 's ochtends in het weekend gaat met de melding dat de wedstrijd niet door gaat.

Ze missen de geur van het echte pas gemaaide gras. Ze missen de trainingen bij karig kunstlicht op onbespeelbare blubber. Anderen zijn blij met de groei die kunstgras met zich mee heeft gebracht en het vlottere kijkspel. Zonder kunstgras zou hockey er tegenwoordig heel anders uit hebben gezien. Kijk maar eens naar voetbal dat al een eeuw stil staat. Als ze daar nou eens zouden gaan doorwisselen met alle duurbetaalde vedettes of buitenspel zouden afschaffen? Veel verbeteringen in hockey zouden nooit zijn bedacht als er geen kunstgras was gekomen.

In 1976 werd tijdens de Olympische spelen in Montreal voor het eerst op kunstgras gespeeld. In de aanloop naar de spelen werd op Kampong snel een kunstgrasveld aangelegd zodat onze internationals konden oefenen. Zoetermeer en Rotterdam volgden snel. Bij Pinoké kwam de aanleg van een kunstgrasveld begin jaren tachtig al soms ter sprake. Maar als er al geld zou zijn dan was de locatie van het veld een probleem.

De medebewoners van ons clubhuis wilden hun cricketspel natuurlijk graag voor het clubhuis blijven beoefenen. Daarvoor hadden zij een veld ter grootte van ten minste twee hockeyvelden nodig. Dus er was nergens ruimte. Bovendien gingen er binnen de club stemmen op dat de club zich niet in zo'n enorm financiële risico moest storten. Vooral niet omdat een kunstgrasveld vooral maar ten goede zou komen aan de topteams. Terwijl de lagere teams via hun contributie flink mee moesten betalen aan een veld waar ze slechts een enkele keer per seizoen op zouden spelen.

Uiteindelijk kreeg het bestuur in de ledenvergadering van 3 mei 1983 een mandaat om binnen redelijke grenzen een kunstgrasveld op veld 16 aan te leggen.

A.C.C.

Pinoké droeg sinds de bouw van het clubhuis op 1 mei het gebouw over aan A.C.C.

De velden voor het clubhuis en dus ook het hoofdveld waren dan dus ook niet meer beschikbaar voor hockey. Vanaf 1 september had Pinoké weer de beschikking over het volledige complex. De overeenkomst had nog een looptijd tot 1997 (totaal 25 jaar). Om begrijpelijke redenen lag A.C.C. dwars en Pinoké gaf advocate Janneke Lodewijk-van Waarden opdracht om een arbitrage voor te gaan bereiden. Dat zou wel enige maanden gaan vergen. Inmiddels stond wel vast dat er bij goedkeuring gekozen zou worden voor een zand ingestrooid veld. Watervelden bestonden nog niet. De kosten werden geschat op f 600.000.

Op 14 mei 1984 was er een tussentijds resultaat van de arbitrage. Die in het kort neerkwam op het volgende:

1. Kunstgras op veld 1 (16) of 2 (17) is toegestaan.
2. Pinoké moet A.C.C. schadeloos stellen met f 25.000. De kosten voor het verplaatsen van pitch en screens zijn voor rekening van Pinoké.
3. Als A.C.C. een eigen clubhuis wil bouwen moet Pinoké maximaal 50% van de kosten voor zijn rekening nemen tot een bepaald maximum. Die kosten zijn zeker meer dan f 25.000.
4. A.C.C. mag na 1997 zijn huurcontract nog met 10 jaar verlengen.
De kosten voor de arbitrage komen voor rekening van Pinoké.

Op basis van deze tussentijdse uitspraak zou er wederom overleg plaatsvinden tussen Pinoké en A.C.C. Maar dit leidde niet tot een oplossing, dus werd de arbitrage gevraagd om een definitieve uitspraak. Die stond op 23 augustus 1984 in de Steekneus en kwam op het volgende neer: Er kon worden begonnen met de plannen. Het stond wel vast dat het veld zou komen te liggen op de locatie van het huidige veld 17. Want als er een veld zou worden gelegd op de locatie van het huidige veld 16 dan zou veld 17 in de toekomst niet meer goed bereikbaar zijn voor de aanleg van eventueel tweede veld.

KUNSTGRAS

UITSPRAAK ARBITRAGE PINOKE - ACC

1. Pinoké kan kunstgrasveld aanleggen op veld 17.
(In de wandelgangen: veld 2)
2. Pinoké is verplicht ACC een schadevergoeding van f 25,000 te betalen.
3. ACC heeft een optie op een eventuele splitsing van het clubhuis gedurende de zomermaanden ("gescheiden bars").
Verbouwingskosten : 2/3 te betalen door Pinoké
1/3 te betalen door ACC
Zijn de verbouwingskosten meer dan f 20.000, dan dient dit meerdere door ACC te worden betaald.
4. De vergoeding door ACC van f 2000.-per jaar (nog 8X te voldoen) aan Pinoké voor uitbreiding kleedaccommodatie, vervalt.
5. De kostenverdeling t.b.v. het onderhoud aan het clubhuis (1/3 ACC, 2/3 Pinoké) vervalt. (ACC betaalt dus niet meer mee)
In plaats hiervan betaalt ACC aan Pinoké een bedrag van f 1000.- per maand voor gebruik van het clubhuis plus kleedaccommodatie. (Dit bedrag wordt jaarlijks geïndexeerd.)
6. Kosten van verplaatsen van Pitch, screens plus kooi, dienen door Pinoké betaald te worden.
7. Pinoké moet de kosten van de arbitrage betalen. (f 6000.- + f 500.-kosten)
8. ACC mag, zonder schadevergoeding, het contract met Pinoké tussentijds beëindigen.
9. ACC heeft een optie op de huur van het clubhuis na afloop van het contract (1997) voor nog eens 10 jaar binnen nader overeen te komen voorwaarden.
10. Beide verenigingen betalen hun eigen raadslieden, die de arbitrage-procedure hebben begeleid.
11. Dit alles onder de voorwaarde dat ACC op veld 5 en 6 een cricketveld ter beschikking krijgen. (toestemming Hurley; dit is geregeld.)

Naar aanleiding van bovenstaande, meent het bestuur dat het

KUNSTGRASVELD

voorjaar 1985 aangelegd moet kunnen worden!!!!!!!

Aanvankelijk is er ook nog sprake van geweest om samen met Hurley een kunstgrasveld aan te leggen. Maar vrij snel is ieder zijns weegs gegaan. Hurley realiseerde zijn veld eerder. Waarna Pinoké dat veld weer huurde voor trainingen.

Discussie.

De topteams trainden al regelmatig op gehuurde kunstgrasvelden van Hurley en Amsterdam. Maar dat was op incurante uren en het kostte veel geld. Dat geld kon je beter in een eigen veld steken. Het begin jaren tachtig vaak georganiseerde familietoernooi werd in januari gespeeld in het Wagenerstadion. Een plek waar veel traditionele Pinoké leden liever alleen

voor uitwedstrijden kwamen. Tijdens het familietoernooi van januari 1984 was er zelfs een team dat zijn twijfels tot

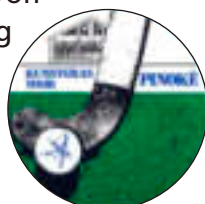

uiting bracht of er ooit nog wel een kunstgrasveld zou komen. Doodgravers droegen de plannen voor kunstgras pessimistisch ten grave. V.l.n.r.: Nynke Luykx, Hans Kok, Tyra Jenje (Hurley), Erikjan Hinnen, Marijke van Gent en Harald Esendam. Op de achtergrond een bord met spaarzegel dat niet erg leek te vlotten.

Maar in werkelijkheid was de kunstgras fondsen commissie zeer actief. De drijvende krachten waren André de Goederen, Peter de Weerd, Gert Litjens, Marjan Icke, Toon Bovenlander, Arend Jan van Raalte, Ed ten Brink, Chris van Gent en voorzitter Rob van der Pol. Er waren zegels voor het bord op bovenstaande foto te koop. Er werden obligaties uitgegeven. Dat was bij de bouw van het clubhuis in 1971 ook een probaat middel geweest. Er werd een contributieverhoging doorgevoerd en de barinkomsten zouden ook stijgen door o.a. de inkomsten van bedrijfshockey op maandagavond. Verder was er de onvolprezen kunstgraswijn die zeer actief aan de man werd gebracht.

De jeugd begon 31 maart 1984 een actie met de verkoop van, stickers en draagtasjes. Dat leverde veel geld op en betrok de hele club bij de inspanningen voor het kunstgras. Rechts de sticker die Dolf van den Bos ontwierp. Je zag nog lang auto's rijden met deze sticker op de achterraut. Zoiets schept onderweg toch een band op de autoroute du Soleil.

Er kwamen ook giften binnen maar er moest wel f 150.000 eigen geld worden binnen gehaald. De fondsenwervingscommissie verzet- te bergen en de spaarpot werd steeds voller.

14 januari 1984	f 17.500
27 februari	f 23.000
26 maart	f 30.000
15 oktober	f 52.000
27 oktober	f 66.500
04 november	f 79.000
11 november	f 90.000
19 november	f 100.000
26 november	f 109.000

Maar daar leek de geldstroom te stagneren. Er moest nog f 40.000 binnen worden gehaald. Het was duidelijk dat wijn als een goede drager fungeerde maar bij de meeste leden stonden al meerdere dozen in de garage. Er moest een groot-geld actie komen.

Loterij

Na een uitwedstrijd tegen Hudito kwamen Geert Wilmink en Erikjan Hinnen met een plan terug voor een loterij met een beperkt aantal loten (700)

van 100 gulden waarmee grote prijzen konden worden gewonnen zoals een auto (Nissan Micra) een reis naar Parijs, een kleuren TV en een video-recorder (hetgeen toen nog een bijzonder apparaat was). Alle leden werd

gevraagd om loten te verkopen aan rijke ooms, tantes en andere relaties. Daarmee moest het nog benodigde geld worden binnengehaald en het kunstgras gevoel begon nog meer te leven binnen de club. Hierboven het boekje waarin alle details van de loterij werden uitgelegd. Hier waren ook posters van.

35. - 1979 Dames IX.

Staannd v.l.n.r.: Jeanette van Ermel Schermer, Renske Caspers, Anette den Herder, Erica Bogaers, Angelique Mijnlieff, ? en ? .
Zittend v.l.n.r.: Ellis Kramer, Nori Jorna en ? .

Om het kunstgras letterlijk dichterbij de leden te brengen werd in de Steekneus met de hand een kunstgras vezel ingeplakt. Zo werd voor ieder lid tastbaar gemaakt waar we het allemaal voor deden. U merkt het: het krantje werd nog gewoon door leden "gevouwen". Dat gebeurde op dinsdagavond in het clubhuis.

Leden werden vooral aangespoord om loten te verkopen door een prijs uit te loven aan diegene die de meeste loten verkocht. Buurmannen werden onder druk gezet, ooms en tantes werden geblackmailed en ouders werden bestolen. Want het kunstgras moest er komen. De ranglijst werd regelmatig in de Steekneus gepubliceerd.

LOTERIJ BERICHTEN

STAND LOTENVERKOOP (INDIVIDUEEL) PER 13-04-1985.

Guus Arens	26	} Deze 8 mensen verkochten samen 131 loten. Waar blijven die andere enthousiastelingen? Het moet toch kunnen lukken 800 loten te verkopen. Laat u eens van uw "bruisende" kant zien.
Liesbeth van Gent	18	
Judith van Tijn	18	
Albert Berkhoff	18	
Han de Vries B.	16	
Tonneke Wilmink	15	
Hans Beerendonk	10	
Pim Dijkema	10	

Guus is de eerste die meedingt naar 2 weken gratis verblijf in een schitterend appartement in Zwitserland of Zuid-Duitsland.

Het klassement van lotenverkoper werd voor zover wij terug konden vinden gewonnen door Pim Dijkema. Op pagina 165 ziet u hoe spannend de race was. Speciale vermelding verdient ook Guus Arens die een speciale constructie in het leven riep waarmee hij iedereen 20% korting op loten gaf.

36. - 1979 Heren I dubbelkampioen.

• Kampioen

Op de foto hieraan het heren-zaal hockeyteam van Pinoké dat kampioen werd in de eerste klasse Noord-Holland. Kampioen, dat betekende promotie naar de (gezamenlijke) westelijke eerste klasse, waaruit Amsterdam degradeerde. Wat dan weer inhoudt dat Pinoké volgend jaar de enige Amsterdams club zal zijn welke in die eerste klasse uitkomt. Ze willen dat bij Pinoké best weten. Vandaar op deze plaats de kennismaking met trainer-coach Lex Mulder, Frans Pieters, Edwin Smelt, Wil Veen, Jan Schüller, Peter Bennis en Pieter Meurs. Zittend van links af: Martin Bennis, Roel Oltmans, Joost Wiggelendam, de mascotte Pinokkie, Flip Goudsmit en Esso Noordhof.

• Op herhaling

Het is nog maar een tiental nummers geleden dat we het herenteam van Pinoké konden portretteren als zaal hockeykampioen in de eerste klasse, een titel die recht op promotie gaf naar de gezamenlijke westelijke eerste klasse, als opvolger van het gedegradeerde Amsterdam. De meeste spelers van Pinoké staan deze week in Hockeysport op herhaling want Pinoké

werd ook op het veld kampioen in de tweede klasse, zonder nederlagen en met niet meer dan drie verliespunten. Deze keer posterden zich voor het familiealbum (v.l.n.r.) Eduard Schölvinc, trainer-coach Lex Mulder, Roeland Oltmans, Flip Goudsmit, navoerder Jan Groothuis, Martin Bennis, Joost van Wiggelendam, Sander Struijk en Taco Jurrema. Voor hen: Bert Mol, Esso Noordhof, Stephan Key, Frans Pieters en Robert Nolen.

LOTERIJ-NIEUWS

Stand verkochte loten per 6.5.85 : 6 7 4.

De nummers, waarop u uw geld kunt overmaken t.b.v. de loterij zijn:

Postgiro 3153165
Bank 54.60.00.029

Beide rekeningen staan t.n.v. AMHC Pinoké inz. Loterij Kunstgrasveld te Harmelen.

Stand lotenverkoop (individueel) per 5.5.1985.

Pim Dijkema	40
Tonneke Wilmink	39
Guus Arens	31
Liesbeth van Gent	26
Han de Vries Broekm.	21
Albert Berkhoff	20
Judith van Tijn	18
Hans Beerendonk	13

LOTERIJ BERICHTEN

Pim maakte een enorme sprong, Liesbeth een wat kleinere maar beiden overschreden de grens van 25 om in aanmerking te komen voor de chalets. Grote klasse! Wie volgt nog in de komende weken? Tot de eerste trekking op 19 mei a.s. kan het nog!!

Laat iedereen nog eens om zich heen kijken waar loten verkocht kunnen worden of bij zichzelf te rade gaan om nog zo'n lot te kopen. We zijn de laatste twee weken ingegaan voordat de 1e trekking plaats vindt. Het moet toch bij een club van ruim 600 leden mogelijk zijn 800 loten te stallen!

KUNSTGRASLOTEN nu.....met 20% KORTING. ★

★..... laatste kans ↷

Inmiddels kent iedereen mijn kunstgrasrecept. U bestelt bij mij een of meerdere kunstgrasloten en betaalt slechts f 80,- . De resterende 20 gulden is voor mijn rekening. U krijgt uiteraard een op uw naam gesteld lot. Er zijn nog maar 5 loten voor deze aanbieding!

G.H.Arens (Heren 10) Tel. 020-975107
Pannerdenstraat 43, 1106 BG AMSTERDAM.

De verkoop van loten startte op 25 februari 1985. Er moesten 800 loten worden verkocht. De verkoop vorderde aardig: 11 maart 195 loten, 21 maart 273 loten, 25 maart 306 loten, 1 april 381 loten, 15 april 526 loten, 25 april 600 loten, 29 april 633 loten en 6 mei 674 loten. Uiteindelijk werd besloten om tot 700 loten te gaan waarvan de club zelf om kansspeltechnische juridische redenen er 100 kocht. Er waren vijf trekkingen en de climax vond plaats op 14 september 1985. De auto zou verloot worden. En de winnaar werd Ernst Kiek die vergeten was zijn loten te betalen. De organisatoren kwamen tot de conclusie dat het belang van de club bovenaan stond en dat

het derhalve het grootste voordeel op zou leveren om de auto (waarvoor betaald was) niet alsnog te verloten. Daardoor had de club een extra financiële meevaller. De loterijcommissie ontving in de persoon van André de Goederen de prestatiebeker die voor deze keer niet werd toegekend voor een hockeyprestatie. Deze commissie bestond verder uit: Chris van Gent- voorzitter, Marjolein van der Weijden, Toon Bovenlander, Dolf van den Bos, Erikjan Hinnen en Geert Wilmink.

Geld was geen barrière meer voor de aanleg en vrachtwagens konden het bos inrijden om

37. - 1979 Heren II.

Als een ploeg er zo onoverzichtelijk bij gaat zitten noemen we alleen de namen. Ongeveer v.l.n.r.: Jan Lindenhovius, Eric Thunissen, Jan Schüller, ?, Jop de Groen, Peter Bennis, Hans Kuipers, Christiaan Schneider, Frans Rein Jurrema, Gijs van Seventer, Allard van Kranendonk en Juun van Burk.

met de aanleg te beginnen. Op 2 september 1985 kon worden gestart met de aanleg. Op 28 oktober was het nieuwe veld gereed om bespeeld te worden.

Op 30 november 1985 zou het 1e kunstgrasveld officieel worden geopend met een postcodetoernooi (dat direct werd uitgesteld naar 22 maart 1986 om dat er een dikke laag sneeuw op het veld lag).

Het daaropvolgende seizoen (86-87) promoveerde Heren I naar de hoofdklasse. Onderstaande foto is tijdens de kampioenswedstrijd tegen Nijmegen genomen.

Dug outs waren niet verplicht in de overgangsklasse dus die stonden nog niet op het nieuwe veld. Na toetreding tot de hoofdklasse ontwierp en bouwde Heren I manager Hans Beerendonk onderstaande dug outs die najaar 1988 met een speciale wedstrijd tegen Indische cracks werden ingewijd. Ze staan er nog steeds.

Aan het eind van het seizoen 86-87 nam Rob van der Pol afscheid als voorzitter. Hij liet de club achter met het eerste herenelftal in de hoofdklasse en een fel begeerd kunstgrasveld.

7.2 Het tweede kunstgrasveld.

Ooit werd gedacht dat één kunstgrasveld per club wel genoeg zou zijn. Op 24 oktober 1989 staat onder voorzitter Frans van Panthaleon van Eck voor het eerst het tweede kunstgrasveld op de agenda van een

ALV. Op 23 oktober 1990 neemt de ALV het principebesluit dat het tweede veld er moet komen. Er wordt een kunstgrascommissie benoemd die bestaat uit Geert Wilmink, Victor Mackay, Nella van Braam, Robert Meijer en Luc Dings. Uit deze commissie zal later nog een huwelijk voortkomen (Geert en

Nella). Verder wordt het initiatief door de Zilverlingen ondersteund bij monde van Guus Arens. Er moet een bedrag van f 100.000 eigen geld bij elkaar worden gebracht. Omdat het moeilijk is om nog een grote sponsor aan te trekken wordt een gouden sponsorplan ontwikkeld. Sponsors betalen f 2.500 per jaar en loten om de ruimte op de shirts van dames en heren 1, In het clubhuis komt een KG-bord te hangen waarop een kunstgrasveld in kleine vakjes is verdeeld. De vakjes worden gevuld met zegeltjes. Elk zegeltje kost f 25 en staat voor 1,5 m². Als laatste werd een obligatieleening overwogen. Dat had immers al eerder gewerkt. Op 26 maart 1992 meldt de

Steekneus dat de jeugdafdeling door sponsorlopen en andere inzamelingen meer geld dreigt binnen te gaan halen dan de senioren. Als laatste werd een Megafeest georganiseerd met roulette, catering, een tent in de patio etcetera.

Op 11 oktober 1992 wordt op het tweede kunstgrasveld door heren 1 de eerste competitiewedstrijd gespeeld tegen Kampong (1-1).

38. - 1980 Dames I en Heren III winnen de beker.

(HockeySport 23 mei 1980).

Marlieke Oltmans, aanvoester en keeper van Pinoké, krijgt de Charles de Bock-bokaal uitgereikt door mevrouw de Bock, de echtgenote van wijlen Charley de Bock.

Een plaatje dubbel-op, de dames van Pinoké I en de mannen van Pinoké III die de J. D. Tresling-beker wonnen na een 2—1 zege op Apeldoorn IV. (Foto's Hockeysport)

7.3 Het waterveld.

Halverwege de jaren 90 stak het fenomeen waterveld de kop op. Zand ingestrooid kunstgras was voor de meeste clubs een betaalbare kunstgrasoplossing maar de kwaliteit van het (top)spel kwam op een water veld nog veel beter tot zijn recht. Omdat met name penningmeester Ewoud Goudswaard van mening was dat Pinoké de financiering niet op een verantwoorde manier rond zou kunnen krijgen, werd niet halsoverkop tot de aanleg besloten. De mat op veld 17 was technisch inmiddels wel nagenoeg afgeschreven. Pinoké heren I had zich in de hoofdklasse inmiddels een verdienstelijke positie verworven en de roep om een waterveld werd steeds luider. Hetgeen door de media ook werd opgepikt.

Hockey Magazine 28 februari 1997.

Als tussenoplossing werd met de succesvolle ploeg van 1996/97 in het seizoen 1997/98 zelfs een jaar gespeeld op het fantastische KNHB waterveld van het Wagener stadion. Maar dat seizoen degradeerde de ploeg helaas wel. Op 23 januari 1999 wordt bij het 70 jarig bestaan een semi waterveld geopend op de plek van veld 17. Het veld blijkt een zorgenkindje waar de club door het niet compleet betalen van de rekening financieel nog wel jaren plezier van heeft. De naden zijn echter lange tijd naadje. En de sproeiers achter de doelen houden vooral de achterplank van het doel schoon.

7.4 Twee velden in één keer.

Als het semi waterveld gerealiseerd is gaan de stemmen alweer op voor een derde en misschien zelfs een vierde kunstgrasveld. Ook hier zijn weer enorme barrières te overwinnen. A.C.C. gebruikt immers 's zomers veld 14 en 15 als cricketveld.

Dat is niet te rijmen met de aanleg van één of meerdere kunstgrasvelden met hekken. Het bestuur van voorzitter Marc van der Plas verricht veel voorbereidend werk. Op 20 november 2001 werd met algemene stemmen een nieuw bestuur aangesteld dat direct als opdracht mee kreeg om twee nieuwe kunstgrasvelden te gaan realiseren over de brug (veld 14 en 15). A.C.C. zal definitief het bos verlaten.

Staan v.l.n.r.: Arnaud Schulte Fishedick, Wouter van Balen, Mirjam Berger, Rob Bovenlander, Max Koops, Freek van de Braak. Voorgrond (zittend) Allard Woerden en (staand) Marjan Icke (voorzitter).

Vice voorzitter Rob Bovenlander en zijn team (Jan Benes en Rob Smelt) zijn direct aan de slag gegaan om een plan op poten te zetten. Elk seniorenteam moet 2270 Euro bij elkaar brengen. Er worden geen rooskleurige financiële plannetjes voorgeschoteld. De nieuwe kunstgrasvelden zijn bedoeld voor de bestaande ruim 1600 leden. Nieuwe leden zijn in principe niet voorzien want dan zouden we snel weer velden tekort komen.

Via speciale posters en boekjes wordt duidelijk gemaakt dat van de Pinoké-leden wordt verwacht dat ze financieel over de brug komen voordat "over de brug" nieuwe velden kunnen worden aangelegd. Dolf van den Bos maakt de groene plaatjes.

Veel teams doen speciale activiteiten binnen of buiten de club en de jeugdafdeling is weer haantje de voorste. Met sponsorlopen, fietsen wassen en rotte eieren gooien haalt de jeugd meer dan de toegezegde 31.000 Euro bij elkaar.

Alle seniorenteams zijn verantwoordelijk voor bij elkaar sprokkelen van 2270 Euro. Sommige leden kiezen ervoor om uiteindelijk gewoon 135 Euro persoonlijk te storten. Het administreren van de bijdragen is een enorme monnikenklus waar Marcelle Bovenlander veel tijd in steekt. Het uiteindelijke resultaat is dat slechts twee onvindbare spookleden hun financiële verplichting niet na zijn gekomen.

Op 29 augustus 2002 worden de oude grasvelden voor de laatste keer geïnspecteerd. Door Marjan Icke, Arnaud Schulte Fischendick, Max Koops, Ron Top (Amsterdamse Bos) en de vertegenwoordigers van de aannemer. Het nieuwe bestuur is zeer slagvaardig want het besluit wordt in november 2002 gerealiseerd. Binnen een jaar na de ALV van 20 november 2001 liggen er twee zand ingestrooide kunstgrasvelden. Het laatste gras

wordt weg geschraapt. Vreemd genoeg werden als eerste de lichtmasten geplaatst. Daarna werd de drainage aangebracht en werd de ondergrond geprepareerd. Op onderstaande foto wordt het pad tussen

de velden al aangelegd. Daarna de lavakorrels die waterpas over beide velden werden verdeeld.

Daar gingen de matten overheen die al een paar weken klaar lagen in het bos. De oude grasmatten werden aan V.R.A. gegeven, die dit materiaal gebruikte voor haar kooien.

En toen hoefden eigenlijk alleen de hekken nog maar geplaatst te worden.

Het zand ingestrooide veld 16 werd in 2004 omgetoverd in een semi waterveld. Eerst de oude mat eraf. Dan lavakorrels er op.

Daarna de mat er overheen met een mooie rand in een afwijkende kleur groen.

Dit veld werd in het najaar van 2004 in gebruik genomen. Onderstaand een luchtfoto uit 2003 van ons complex voor de aanleg van het semi waterveld. Zie ook bladzijde 250.

39. - 1980 Dames I op het Steekneuzentoernooi.

Staan v.l.n.r.: Annelet Langeveld, Michèle Smelt, Evelien van Rijswijk, Linda Pool, Fransje Bijnen en Annemarie Schwantje.

Gekniel v.l.n.r.: Marlieke Oltmans, Ellen Asselbergs, Helma van Daalen, Annemarie Icke en Macky Pierik.